

hvad der kan være at se ved deres Spadsferen op til Alteret og ned igjen. Hvor man ikke har Orgeel, har man meget lange Psalmer med en hel Masse, men meget korte Vers, saaledes at Kirkesangeren kan passe paa, om der er Mange eller Faa, som offre, og, naar der ikke er flere, som ville det, ender han med et af disse korte Vers uden at tage Hensyn til, om han standser paa det ene eller paa det andet Sted. Der er imidlertid Sagen, som tænker paa de smukke Ord, der blive sungne ved denne Leilighed, idet Opmærksomheden er henvendt ganske andre Steder. Vi have derfor troet det rettest at ophøre med al Dffring i Kirken, og et æret Medlem af Mindretallet er i dette Stykke enigt med Flertallet, hvorimod det øvrige Mindretal ikke er enigt dert. Det hedder nemlig i Mindretallets Forslag under Nr. 16 til § 8, at dennes første Punktum skal affattes saaledes: „Dffring til Præsten paa Alteret er affattet“; men det maa altsaa være Meningen, at Dffringen til Skolelæreren skal beholdes, hvortil vi have ment, at, naar man affattede Dffringen til Præsten, burde den ogsaa affattes til Skolelæreren. Vi tro nemlig, at denne vil være meget lidt tjent med det Offer, han da vilde kunne faa, idet man maa frygte for, at de fleste af Menigheden vil holde sig nede i Kirken og ikke gaa op til Alteret. Derimod ere Flertallet og Mindretallet enige om i det Væsenlige at slutte sig til Regjeringsudkastet i Henseende til, at Præsten ikke for visse kirkelige Handlinger maa modtage nogen som helst Godtgjørelse, medens han i Henseende til andre kirkelige Handlinger fremdeles kan modtage, hvad der frivillig ydes ham, naar det ydes ham i hans Hjem. Derimod er der en lille Afvigelse fra Regjeringsudkastet, som baade Flertallet og Mindretallet ere enige om at foreslaa, og som gaar ud paa, at blandt de kirkelige Handlinger, for hvilke det skal være Præsten aldeles forbudt at modtage Noget, er Vigtaler. Spørgsmaalet om Vigtaler spiller en ikke uvæsentlig Rolle omkring i Landet, ikke for Vigtalens Skyld, men for Betalingens Skyld, og vi have derfor troet, at det vilde være rettest ligefrem at forbyde at honorere en Præst for Vigtaler. Præstens Ord maa virke-

lig ogsaa faa forøget Værdi, naar han ved enkelte Dødsfald virkelig føler en indre Trang til at sige et Par Ord ved Graven, medens man, naar det er almindeligt, at der holdes Vigtale, og man veed, hvad der er gaaet forud for at faa Præsten til at holde denne Tale, mangen Gang slaar Alt dette sammen, og mangen Gang, naar han taler af sin inderste Sjæl og af sit fulde Sind, hører deryaa med Eiegyldighed, fordi man tror, det er Pengene, som have bevirket hans Tale. Det er klart, at Præsten staar bedre, naar der ingen Evang hviler paa ham til at holde nogen Vigtale, idet han da kan undlade det, naar han ikke vil; men naar han føler sig opfordret til at gjøre det, ville hans Ord finde en ganske anden Anklang. Vi tro derfor, at det er rigtigt, at der ikke af Præsten skal kunne modtages nogen som helst Betaling for Vigtaler, og det Forslag, som tilsigter dette Forbud, er som sagt stillet baade af Mindretallet og af Flertallet. — Flertallet har under Nr. 29 stillet et Forslag til en ny § 17, der gaar ud paa, at de Embedsmænd, som ansættes med Løn efter nærværende Lov, ere pligtige at underkaste sig de Forandringer i deres Embedsforretningers Omfang og Beskaffenhed, som senere maatte blive bestemte. En saadan Bestemmelse er allerede slaaet fast for Landets øvrige Embedsmænd, nemlig i Loven af 26de Marts 1870, indeholdende almindelige Bestemmelser om Embeds- og Bestillingsmænds Lønningsforhold, men da denne Lov i sin Slutningsparagraf siger, at disse almindelige Bestemmelser ikke finde Anvendelse paa geistlige Embedsmænd, er det nødvendigt at optage den foreslaede Bestemmelse i nærværende Lov, da den ellers ifølge den anden Lov ikke vilde kunne komme til Anvendelse for geistlige Embedsmænd. — Forslaget under Nr. 30 indeholder en Bestemmelse, som ligefrem vil være nødvendig, nemlig den, at saalænge de i denne Lov indeholdte Bestemmelser ikke finde Anvendelse paa Kjøbstadskaldene, kunne de ei heller gjøres gjældende for de Landsbykald, der ere forenede med Kjøbstadskald. — Under Nr. 31 have 5 af Flertallets Medlemmer stillet Forslag til en ny Paragraf angaaende Skolelærernes Høttidsoffer og Accidentier, naar